

HEIKI VILEP

HABEMEGA NALI

Habemega nali

Habemega naljad –
need on isemoodi naljad.
Nende seest ei tulegi
see nali kohe välja.
Mõnikord on nii,
et kui ta lõpuks leiad kätte,
siis on juba habe
jõudnud kasvada sul ette.

Meie issi ükskord hakkas
naerma nii mis hirmus,
mööda tuba kõõksus ringi,
lākastas ja hirnus.
Selgus, et ta aru sai nüüd
naljast, mida kuulis
ühe tuttava käest ammu –
juba möödund aasta juulis.

Emme naeris issi naermist,
lapsed lõkerdasid,
nalja keerukuses üldse
polnudki ehk asi -

issil oli lihtsalt veidi
pikavõitu juhe,
habemel ja naljal puudus
omavahel suhe.

Isad ja pojad

Istub nina vastu akent
väike poiss ja aru peab:
küll on isal elu lihtne -
tema kõiki asju teab.

Teab, miks päike looja läheb,
teab, miks süda valutab,
teab, miks raha vahel vähe,
nurgast nurka jalutab.

Aga isa vastu akent
surub nina - aru peab:
küll on pojal elu lihtne -
nõnda vähe veel ta teab.

Oleks minul tema mured,
oleks lihtne elada,
aga minul käivad kured,
arved posti laekuvad.

Peagi poisist sirgub isa,
isast saanud vana mees.
Pojal peas on isa mõtted,
isal rahu rinna sees.

Nii need isad ja need pojad
eluaja õpivad,
oma nina vastu akent
igavesti topivad.

Lõpuks isasid ja poegi
vanaisaks hüütakse,
särasilmil lapselapsi
põlve peale säetakse.

